

A kritika

Irta: Fritsch Antal

nem jog, hanem elsősorban kötelesség, mondotta Róth Gyula, a parádi gyűlésen s kitűnően jellemezte az erdészeti körökben divatozó kritika módját. Azt azonban nem említette, hogy a kritikának nemcsak gáncsolni, hanem dícsérni is kell s tárgyilagosságának legszigorúbb következménye, hogy nemcsak akkor hallatja hangját, ha gáncsol, hanem akkor is, ha dícsérhet. Sőt akkor annál inkább, mert dícsérni kellemesebb s így majd nem mindig lesz „nehéz baráti kötelesség”, hanem gyakran igazi öröm is. Új írógenerációt, közéleti dolgaink iránt érdeklődő, dolgozni akaró és tudó fiatalságot csak úgy lehet nevelni, ha a kritika nemcsak dorongot suhogtat felénk, hanem munkásságuk értékéhez képest megadja kinek-kinek az erkölcsi jutalmat, az elismerést is.

*

Furcsa könnyel hallgatta a balatonfüredi közgyűlés közönsége Nádaskay Richárd felolvasását, mely az erdészeti altisztek szociális és gazdasági helyzetéről szólt.

Sehogy sem értem ezt, mert bár lehet a nevezett testület mozgalmában több-kevesebb nem rokonszenves vonás is, mégis lényegben és célkitűzésben igazuk van.

Az isteni világrend szerint a feljebbvaló kötelessége az alárendeltről gondoskodni s szerintem az erdőtishti kar legeminensebb kötelessége, hogy az altisztek helyzetével foglalkozzék. Nem remélhetünk a magunk ügyeiben több megértést munkaadóinktól, mint amennyit mi tanúsítunk alárendeltjeinkkel szemben.

*

Az Országos Erdészeti Egyesület csak akkor válhat súlyos tényezővé, ha valóban magába fogja foglalni az erdőbirtokosokat s ha a birtokosok tényleg a maguk egyesületének, a maguk szócsövének, érdekképviselőtének érzik az egyesületet. Naivság volna azonban azt hinni, hogy a birtokosokat szép szóval, ígéretekkkel lehetne táborba gyűjteni. Tettek kellenek, amikre hivatkozni lehet, eredmények, hogy a birtokos lássa, nemcsak áldoz s viseli a címet, hogy az egyesület tagja, hanem kap ellenértéket, jóval többet, mint az a minimális tagdíj, amit fizet. Sürgősen, inkább ma, mint holnap, meg kell valósítani azt, hogy az egyesület tagjainak képviselőtét elvállalja s ügyeiben eljárjon, mert ez végre valami pozitív valóság lesz, aminek a birtokos hasznát látja. Az Országos Erdészeti Egyesület a maga tekintélyének súlyával sokkal jobban fogja képviselni az erdőbirtokos ügyeit, mint az az egynéhány kolléga, aki most kenyerét félti ettől az akciótól. Az egyre belterjesebbé váló gazdálkodás mellett a magánmérnöki irodáknak úgymint fokozódni fog a munkájuk, mert a rendezés és technikai munkák elvégzésére a kezelőtiszteknek idejük nem jut.

A vidéki erdészeti és vadászati egyesületeknek pedig kívánjunk minél több tagot és minél pezsgőbb életet. Tőlük természetesen — normális időkben — nem azt várjuk, mint az Országos Erdészeti Egyesülettől. Bőven eleget tesznek hivatásuknak akkor, ha évente egyszer-kétszer összehozzák tagjaikat egy-egy kedélyes eszmecserére, mert tapasztalat szerint a fehérasztal mellett éppoly jól meg tárgyalódnak vidékük aktuális vagy speciális ügyei, mint a zöldasztalnál.

Szerteszét szórva az országban, egymástól messze, jólesik összejönni családostól a közeli városban, ahová az utazás nem okoz anyagi nehézséget, ahová mindenki könnyebben elszánja magát egy estére, mint a háromnapos közgyűlésre. Kell ez, hogy viszontlássuk a nesztorokat s megismerjük az új generációt. E kenyérgondos nehéz időkben a vidéki egyesületek jobban ápolhatják a szakbeli összetartást, mint az Országos Erdészeti Egyesület.

*

Am a szaklapokkal másként állunk! Nem kívánatos, hogy az amúgy is kevés szakíró erejét szétforgácsolja. Ma kevesen írunk s valljuk be, kevesen olvasunk is s így sem írója, sem olvasója nem volna a sok lapnak. Elég az a három, ami megvan, de az legyen friss, eleven, jól szerkesztett. Új lapok alapítását hagyjuk arra az időre, amikor a szerkesztők majd már arról panaszkodnak, hogy nem tudnak helyet biztosítani a beküldött munkáknak.

Az 1924. évi 5007. P. M. sz. rendelet és a 9862/1920. M. E. sz., illetve a 83.100/1920. B. M. sz. rendelet egymásmellé állítása a gyakorlatban.

Irta: Rohoska Soma m. kir. erdőmérnök, erdőőri és vadőri iskolai tanár.

Az erdészet körét igen közelről érinti s gyakorlati vonatkozásban van vele mindkét rendelet, különösen azonban az 5007/1924. P. M. sz. rendelet, mely a vadászjegyek és fegyverigazolványok illetékéről szól. Miután tehát igen sokakat és pedig úgy egyes személyeket, mint hivatalokat (államerdészet, magánuradalmak, erdőtisztek, erdő- és vadőrök) érintő dologról van szó, így az idézett rendeletekkel foglalkozni annyival is inkább jónak látom, mert a gyakorlati életben, mint azt több évi megfigyelésem alapján állíthatom, e rendeletek alkalmazása körül némi zavar van, illetve még a hatóságok részéről sincs meg a szükséges egyöntetű eljárás.

Legélénkebb kifejezői e rendeletek körüli bizonytalanságoknak a vadászújságokhoz, erdő- és vadőröktől intézett s elég gyakran megismételt azon kérdések, melyek a fegyverilleték lefizetésére vonatkoz-